

Bábel tornya ?? Isten temploma!?

1Móz.10,8-12.

„Kús nemzette Nimródot. Ez kezdett hatalmaskodni a Földön. Hatalmas vadász volt ő az Úr előtt. Ezért mondják: Hatalmas vadász az Úr előtt, mint Nimród. Országá először Bábelben, Ereken, Akkádban és Kalneában, Sineár földjén volt. Arról a földről ment Assúrba, és építette Ninivét, Rehóbot-art, Kelahot és Resent, ezt a nagyvárost Ninive és Kelah között.”

1 Mó.11,1-9.

„Az egész Földnek egy nyelve és egy beszéde volt. Amikor útnak indultak keletről, Sineár földén egy völgyre találtak, és ott letelepedtek. Azt mondták egymásnak: Gyertek, vessünk téglát, és égessük ki jól! És a téglá lett az építőkövük, a földi szurok pedig a habarcsuk. Azután ezt mondták: Gyertek, építsünk magunknak várost és tornyot, amelynek a teteje az égig érjen; és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész Föld színén. Az Úr pedig leszállt, hogy lássa azt a tornyot, amelyet az emberek építettek. Akkor ezt mondta az Úr: Most még egy nép ez, és mindnyájuknak egy a nyelve. De ez csak a kezdete annak, amit tenni akarnak. És most semmi sem gátolja őket, hogy véghez vigyék mindazt, amit elterveznek. Menjünk csak le, és zavarjuk ott össze a nyelvüket, hogy ne értsék egymás nyelvét! Így szélesztette szét őket onnan az Úr az egész Föld színére, és abbahagyták a város építését. Ezért nevezték azt Bábelnek, mert ott zavarta össze az Úr az egész Föld nyelvét, és onnan szélesztette szét őket az Úr az egész Föld felszínére.”

Noé egyik fia volt Khám, aki tiszteletlen volt vele, ezért Noé megátkozta őt. Khám fia volt Kus, aki nemzette Nimródot. Tehát Nimród Noé dédunokája hatalmaskodni kezdett a többi ember felett. Ez volt az első a Bibliában, ahol hatalmaskodásról van szó. Azóta minden emberi rendszer azon alapszik, hogy az egyik ember a másikon hatalmaskodik. Ám Isten országában ennek nem így kellene lennie. Itt nyolc város neve szerepel, amiket Nimród épített. Nyilván ő uralkodott is ezekben, ez volt az ő országa. A városok közé tartozott Ninive is, aminek későbbi történetét ismerjük Jónás könyvéből. Nézzük a történetben megbúvó szándékokat, s hogy mi a tanulság belőlük az Eklézsia számára ma. Először az egész Földnek egy nyelve volt. Igen jó lehetett. Mindenki értette egymás nyelvét. A Pünkösdi csoda által mintha Isten ezt állította volna helyre, illetve ízelítőt adott abból a csodálatos egységből, mely egykor lehetett. Az első gyülekezetben Istennek a jelenléte és az Ő vezetése irányította és tartotta össze a hívőket. Az Ige azt mondja: „Szívük, lelkük egy volt.” Mint ahogy Bábelben egy nyelvet beszéltek. Az Úr első utasítása Noé számára az volt, hogy széledjenek szét, és hajtsák uralmuk alá a Földet. Ez az utasítás nagyon hasonlít arra, amit Jézus mondott tanítványainak a Mt.28,19-20.-ban (misszióparancs) azaz, hogy „menjetek széles e világra, és hirdessétek az evangéliumot ...” Az első tanítványok ezt is tették. Így jutott el az evangélium az egész akkor ismert világba. Később a missziói aktivitás csökkent, és az evangéliumnak a világ minden tájára való eljuttatása helyett az *összegyülekezés vált elsődleges céllá*. Hogy a hívők ne széledjenek szét, a vezetők igyekeztek emberi eszközökkel összetartani a közösségeket. Hasonlóan ahhoz, ahogy Noé dédunokája (Nimród) idejében az emberek már letelepedtek. Az Úrban való bizalom helyébe az emberi biztonság keresése lépett. Ez megérthető, hiszen a 2. és 3. században igen erőteljes üldözés érte a hívőket. Minden ember biztonságra vágyik, és szüksége is van rá. Míg az ember (Ádám) Istennel jó kapcsolatban volt, Isten biztonságot adott neki, nem vette észre, hogy meztelen (kiszolgáltatott), hiszen az Úr gondoskodott róla. A bűneset óta az emberek állandóan emberi biztonságot igyekeznek keresni. Ezért alkotnak különböző szervezeteket. A torony építésnek is ez az egyik indítéka. Miután Nimródék letelepedtek, azt mondták: „Szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk a Földön!” Úgy gondolták, hogy valami *külső dologgal biztosíthatják az egységüket, a fennmaradásukat és az „identitásukat”*. Ez jelenthet számukra biztonságot. Az ember becsvágya jut kifejezésre abban, amikor magának nevet akar szerezni. Az édenkerti kísértésnek is ez volt az egyik

összetevője, és hasonló történt szellemileg az Eklézsiával is. *Az egységesített szervezet lett a gyülekezet biztonsága.* Biztonság a támadások ellen. A tömegben az ember biztonságban érzi magát, de ez egy hamis biztonságérzet. A történelem is azt bizonyítja, hogy a tömegek általában nem jól döntenek, nem a jó dolgok mellé állnak, és a vezetők által nagymértékben manipulálhatók.

Az apostoloknak nem ez jelentette a biztonságot: a börtönből angyal szabadította ki Pétert; Pált a megkövezés után a szentek imáira Isten feltámasztotta. Az élő Isten jelentette az egyedüli biztonságot, a megtartó, és egyben összetartó erőt. Nem külső erő, nem teológia (dogmák), vagy jól szervezett közösség, vagy akár közös anyagi célok jelentették az egységet. Szívük, lelkük volt egy; köztük valóság volt, hogy „egy testbe merítkeztek be” és „egy Szellemmel itattattak meg”. Kívülvalók így tettek bizonyosságot erről: „Az Isten van közöttetek”, és nem tudtak újjászületés nélkül csatlakozni a gyülekezethez. Még látásbeli különbségek sem tudták őket szétválasztani vagy egymással szembefordítani, ahogy ezt Péterék és Pál közt is látjuk: A különbözőség ellenére egységben maradtak. Az első század végén már mutatkoztak az elhajlás jelei. Erről az Igében is olvashatunk, hiszen a Szentírás említést tesz arról, hogy némelyek nem tiszta szívből, hanem versengésből hirdették az evangéliumot. Voltak, akik a gyülekezetben különbnek kezdték tartani magukat a többiekénél. A 3Ján.9.-ben olvassuk, hogy Diotrefész elsőbbségre vágyott, és ezért másokat kizárt a gyülekezetből. Még János apostolt sem fogadta el.

Mindez párhuzamba hozható azzal a történelmi helyzettel, amikor Nimród hatalmaskodni kezdett az emberek fölött a korabeli világban. Az Ige azt írja, hogy Bábel volt az ő országának a kezdete. (1Móz.10,10.) Tehát az ő hatalomra való törekvése és Bábel tornyának építése szorosan összefüggött. A korai gyülekezetben hasonló folyamatok mentek végbe: a presbitériumokban némelyek a többiek véleményét elnyomva diktálni kezdtek.

Erről ír Pál a

2Kor.11,19-21. *„Hiszen ti okosak vagytok, mégis szívesen eltűritek az eszteleneket: mert eltűritek, ha valaki leigáz titeket, ha valaki élősködik rajtatok, ha valaki zsákmányul ejt, ha valaki hatalmaskodik rajtatok, ha valaki arcul üt benneteket. Szégyenkezve írok, minthogy ehhez mi gyengék voltunk.”*

Egyre többen kezdtek a hívők közül evilági gazdagságra, elismerésre szert tenni. Egyre kevesebben voltak, akik teljes erővel szolgálták az Urat. Így azokat, akik ezt tették, különbnek tartották. Ami mindenkinél természetes kellett volna, hogy legyen; - hogy teljes odaszántsággal szolgálja az Urat, és az Úr bizonyosságot tesz jelekkel és csodákkal - az egyre kevesebbek kiváltsága lett. Őket különleges felkenteknek kezdték tekinteni. A Jelenések könyvében a gyülekezeteknek szóló részekben olvasunk a nikolaitákról. Az efézusi gyülekezetnek azt üzeni az Úr, hogy *„az megvan benned, hogy gyűlölöd a Nikolaiták cselekedeteit, amelyeket én is gyűlölök.”* (Jel.2:6) A pergamoni gyülekezetnek azt írja: *„Nálad is vannak olyanok, akik szintén a Nikolaiták tanítását tartják. Térj meg tehát!”* (Jel.2:15) Két dologról olvasunk itt: cselekedetekről ill. tanításról. Tehát a Nikolaiták cselekedetei, amikor egyesek különleges felkentnek tartva magukat, a véleményükkel elnyomják mások vélekedéseit. A folyamat így alakult a századok során is: először némelyek kezdtek mások felett uralkodni, majd később a Bibliából tanításokat hoztak arra, hogy rajtuk keresztül Isten különleges módon tapasztalható meg, ami őket a többi hívő fölé helyezi. Sőt aki nem ért egyet velük, az Isten ellen lázad. Azt tanítják, hogy Kóré fiaihoz, illetve Mirjámhoz hasonlóan, betegségek, sőt még halál is lehet ennek a következménye. Isten a Jelenések könyvében határozottan kifejezi, hogy Ő ezeket a cselekedeteket gyűlöli, és hogy ezekből a tanításokból meg kell térni. Az apostoloknál ennek a cselekedetnek, és tanításnak nyomát sem találjuk, pedig ők mindenkinél különbnek tarthatták volna magukat, hiszen együtt jártak Jézussal, ismerték Őt személyesen. A folyamat ma is általában így zajlik, hogy mások kezdik a sikeres szolgálónak mondani, hogy az Úr rajtuk keresztül különlegesen cselekszik, és Ő talán gyenge ezeknek a testvéreknek azt mondani, hogy ne mondjatok ilyeneket, mert nem akarja őket megsérteni. Mivel aztán sokan mondják ezt, kezdi elhinni, és kezd egyre arrogánsabban vezetni. Mások eleve hatalomvágyból ragadják meg a vezetést. Pál kicsit ironikusan

Pétereket fő-fő apostoloknak nevezi, és azt mondja: velük én nem törődtem, hanem azt tettem, amit Isten mondott. Nyilván nem Péterék tartották magukat fő-fő apostolnak, hanem a testies testvérek, és Pált sokszor hozzájuk hasonlították, és lenézték, mivel testileg nem ismerte Jézust.

Ma is sokszor a gyülekezetnövekedési ambíciók mögött a vezetők hatalomvágya áll, ahogy Nimród hatalomvágya összefüggött a torony építésével. Nyilván ha egy vezető mögött egy nagy gyülekezet áll, az nagyobb tekintélyt jelent az emberek előtt, hiszen a demokráciában a szavazatok száma a döntő, s így a népszerűség igen fontos. Jézus ellenben azt mondja: „*Jaj nektek, ha minden ember jót mond felőletek!*” Jézus a Mt.20,25-27.-ben (Mk.10,42-43.) azt mondja: „*Tudjátok, hogy a népek fejedelmei uralkodnak rajtuk, és a nagyok hatalmaskodnak rajtuk. De közöttetek ne így legyen: hanem aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen a szolgátok, és aki közöttetek első akar lenni, az legyen a rabszolgátok.*”

Péter pedig ennek értelmében így ír: (1Pét.5,1-4.) „*Legeltessétek az Isten közöttetek lévő nyáját; ne kényszerből, hanem önként, ne nyereszkedésből, hanem készségesen; ne is úgy, mint akik uralkodnak a rájuk bízottakon, hanem mint akik példaképei a nyájnak.*”

Az Istenhit önkéntes, arra senkit sem lehet kényszeríteni, mert ezáltal értelmét veszti. Aki helytelen indítékból fogadja el a keresztyén tanítást, és az Isten országát nyereszkedésre akarja használni, az nem lehet kedves az Úr előtt. Isten nem a külsőt nézi, hanem látja az ember szívét, legrejtettebb szándékait. Még magadat is be tudod csapni, de Őt nem lehet becsapni. Keresztyénné válni elsősorban nem külső változást jelent. Az csak következménye a belső szabadulásnak.

A harmadik századra egy-egy ember került a gyülekezetek élére. Írásos feljegyzések szerint a keresztyének Róma püspökét kezdték az egyház legfőbb vezetőjének tartani. Nagy Konstantin idejére az elhajlás olyan mértékű volt, hogy a türelmi rendeletet, mint Istentől jövő áldást üdvözölték. A politikailag megváltozott helyzetben a hívők gazdasági és politikai előnyre tehettek szert, ezért egyre többen csatlakoztak a gyülekezetekhez érdekből. Már nem az újjászületés és a megváltozott élet volt a gyülekezetekhez való tartozás kritériuma, hanem bizonyos hitbeli nézetek elfogadása, a keresztség felvétele, mely megtérés nélkül is lehetséges volt. Ezután egy hatalmas, világméretű szervezet jött létre, mely politikai és gazdasági nagyhatalommá vált, és minden másképpen gondolkozót üldözött. Több évszázaddal később, mikor teljes volt az elhajlás Isten Igéjétől (a Biblia tiltott volt az egyházban!), a reformáció által Isten egy megújulást hozott. Ám sajnos ugyanezek a negatív folyamatok az újdonsült egyházakban is nagyon rövid idő alatt végbementek, és a mai napig sajnos megfigyelhetőek minden új megújulási mozgalom életében.

Bábelben egy torony építéséről gondolták, hogy majd összefogja őket. Azt mondták: „Olyan tornyot építsünk, melynek teteje az eget érje!” Biztos, hogy nem csak a természettudományokban való járatlanságuk mondatta ezt velük. Szándékuk hasonló volt ahhoz, mint amikor az emberek saját cselekedeteik által akarják Istent elérni. A különböző egyházakban ez más és más módon jut kifejezésre, ám mindegyikben fellelhető.

Bábelben a tornyot égetett téglából építették. Isten ez által a leírás által nem technológiai ismereteket akart velünk közölni. A téglavetés példája is szellemi tanulsággal szolgál a Gyülekezet számára. Mint tudjuk, Isten gyülekezetét az Ige Isten templomához hasonlítja, mely nem fizikai, hanem szellemi ház. Érdemes akkor megnéznünk, hogy Isten templomának építéséhez milyen építőanyagot használtak! Az 1Kir.5,31. tanúsága szerint faragott kövekből építették fel Isten templomát. Péter mondja, hogy mi magunk is ÉLŐ kövek vagyunk. (1Pét.2,5.)

Hasonlítsuk össze a kiégetett téglát és a faragott követ! A téгла úgy készül, hogy az alapanyagból képlékeny masszát készítenek, azt sablonba döngölik, majd magas hőfokon kiégetik. Így egyforma alakú „téglákat” nyernek. A téglákat nagyüzemben lehet előállítani, és gyorsan lehet belőlük építkezni, hiszen egyformák, mindegyik mindegyikhez illeszthető. Ezért gondolták azt, hogy ebből olyan hatalmas tornyot tudnak majd építeni, hogy teteje az eget éri. Mit jelent mindez szellemileg?

A képlékeny massa a gyülekezet építésénél úgy készül, hogy az emberek személyiségét megtörik.

Sokszor nem tiszta, és világi módszerek segítségével érik ezt el: erős, tekintélyen alapuló tanítások, ezek

tréningszerű sulykolása, manager-tréning jellegű tanfolyamok tartása, jelmondatok hangoztatása, megfélemlítés, nyilvános megszegényítések Isten Igéjére és a Szent Szellem vezetésére való hivatkozással, lázadónak való kikiáltás, barátságok szétválasztása, beavatkozás az emberek magánéletébe Isten akaratára való hivatkozással, és még sorolhatnánk. Például egy magyarországi gyülekezetben a "Főpásztor" a vezetőkkel havonta kitöltetett egy kérdőívet (checkup), melyben még a szexuális életükről is számot kellett adniuk. Később az egyikük ellen az volt a fő vád, és a lázadásának bizonyítéka, hogy nem töltötte ki ezt rendszeresen. A cél, hogy így a tag a gyülekezetben uralkodó értékrendet, teológiai nézeteket és viselkedési formákat teljes mértékben magáévá tegye, olyannyira, hogy úgy érezze, ez ad neki szilárdságot. Sablonosan kezd gondolkozni, hinni, viselkedni, és fél is ezeket a sablonokat elhagyni. Szinte kiégetődik, és egy vallásos keménység (bigottság) jellemzi. Nem csak a történelmi egyházakban, hanem a leghaladóbb karizmatikus gyülekezetekben is megfigyelhető ez. Az így tanított hívők bármilyen feladatot szívesen ellátnak, melyet vezetőik rájuk osztanak, mivel úgy tekintik a feladatot, mint Istentől számukra rendelt küldetést. Jobban figyelnek a vezetőikre, mint az Úrra. „A pásztor azt mondta!” kijelentés nagyobb tekintéllyel bír a szívükben, mint „az Úr azt mondta” vagy „a Bibliában ez áll”. Sokszor az emberek közti szimpátiát, barátságokat, „lelki kapcsolatokat” károsnak tartják. A szervezet céljai és érdekei a személyes kiteljesedés elé kerülnek. S valóban sokan kiégettekké válnak. A vezetők azon igyekeznek, hogy mindenki ugyanúgy gondolkozzon, és viselkedjen, mert ezt gondolják egységnek. Így gondolják sikeresnek a gyülekezetet. Ez egy hamis, látszat egység, sablonosság. Pál nem használta emberi tekintélyét a tanításnál, hanem természetesnek vette, hogy a Bérea beliek „naponta kutatják az Írásokat, hogy így vannak-e ezek”, ahogy Pál tanítja. Őket az Ige „nemesebb lelkűnek” mondja. (Apcs.17,11.) Péter, mikor a jeruzsálemi testvérek számon kérték, hogy miért ment be egy pogány (Kornéliusz) házába, készségesen beszámolt az ott történetekről. Természetesnek vette, hogy el kell számolnia a tetteivel a testvéreknek. Mikor látták, hogy Isten cselekedett Kornéliusz házában, megváltoztatták egész teológiájukat, amit gyerekkoruktól kezdve tanultak, és dicsérték az Istent, mivel a pogányokra is kitöltetett a Szent Szellem. (Apcs.11,2-3.) Mindez azt mutatja, hogy alázattal voltak Isten és emberek előtt.

Sajnos ma sok vezető úgy gondolja, hogy azáltal építhet nagy gyülekezetet és biztosíthatja a gyülekezete egységét és növekedését, ha egyszemélyben vezeti, mint egy „diktátor”. Sokszor már azt is lázadásnak tartják, ha a testvérek felvetik, hogy miért hozott bizonyos döntéseket. Úgy gondolják, hogy nem kötelesek az „egyszerű tagoknak” magyarázattal szolgálni, mert úgysem értenék meg az Isten vezetését. Ebből alakult ki az a tanítás, miszerint csak bizonyos beavatottak, hozzáértők, „felkentek” képesek meg tudni mit mond Isten, és hogyan kell érteni Isten Igéjét.

Ezzel szemben Isten temploma faragott kövekből épült. Mit jelent ez? Azt, hogy a *kőnek az állagát nem változtatja meg az Úr, csupán a felesleget faragja le róla, formálja*. A kövek különböző méretűek és alakúak lehetnek. A hasznosságuk nem attól függ, hogy mekkorák és milyen alakúak, mennyire látványosak, hanem hogy a helyükön vannak-e. Mindegyik követ külön-külön faragja a mester a terve szerint, attól függően, hogy milyen funkciót fog az adott kő az épületben betölteni. Azért kell őket egyenként faragni, hogy a mellettük levő kövekkel minél jobban összepasszoljanak. Egy-egy kő csak a maga helyére illik. Ha nem kerül oda, hiányzik az épületből, és ugyanakkor haszontalanná is válik. Ez szellemileg tekintve azt jelenti, hogy az emberek személyiségét nem kell megváltoztatni, hiszen az Istentől való, veleszületett képességekkel és adottságokkal. Ő elhívott minket már a világ megalapítása előtt. Már az anyaméhben ismert mindnyájunkat. Isten mindenkit egyenként a kezébe vesz és átformál az Ő terve szerint, megszabadít a bűntől, kötelékektől, lelki gyógyulást ad. Az emberek közt különbségek vannak mind mentalitásban, mind képességekben, gondolkodásmódban, még az Isten megismerésében is. Ezek nem gyengítik az épületet; a fontos az, hogy mindenki kiformalódjon Isten terve szerint, arra a feladatra és elhívásra, amit Isten neki szánt az Ő templomában. Arra kell segíteni egymást, hogy Isten akaratát megtaláljuk és minél jobban be tudjuk tölteni. Ahogy egy követ sokféle eszközzel formálnak, úgy az Úrnak is sokféle eszköze van a mi átformálásunkra. Legfontosabb eszköze az IGE.

A kövek közti kapcsolat létfontosságú az épület szilárdsága szempontjából. Mennél inkább egymáshoz simulnak a kövek, illenek egymáshoz, annál erősebben kötődnek egymáshoz. A templomépítésnél beszámol az Ige egy rendkívüli dologról:

1Kor.6,7. „Minthogy a templom építésekor már készen kifaragott kövekből építettek, sem kalapácsnak, sem vésőnek, sem egyéb vasszerszámnak a zaja nem hallatszott a templom építésekor.”

Vajon ez miért így történt, és mit jelenthet ez szellemileg az eklézsiának? Ha folytatjuk a gondolatmenetet, megláthatjuk, hogy a testvéreket nem a gyülekezeti munkások faragják, hanem az Úr alakít mindenkit, és a gyülekezet felépüléséhez már nem kell alakítani a tagokat a gyülekezet vezetőjének terve szerint, hanem segíteni kell megtalálni a helyüket. Az a rengeteg vizsály, feszültség, szakadások az eklézsiaiban olyan, mint a kalapácsok és vasszerszámok hangja, mely abból adódik, hogy alakítani próbálják az embereket. Ezek sajnos megbotránkoztatják a kívülvalókat, és sokakat tartanak távol a hittől. Isten temploma csendben, zajok nélkül kell, hogy épüljön, mivel az Úr alakítja a tagokat, és helyezi el a gyülekezetben, ahogy Ő akarja. Jobban kellene az Úrra figyelniünk és Benne bízni. Pál bízott benne, hogy a jó munkát, amit elkezdett az Úr bennünk, azt be is fejezi az Ő eljövételéig. A szolgálók dolga, hogy Isten eszközei legyenek és szolgáljanak. Ha ezzel a látással és Úrra figyeléssel lennénk, akkor ez a csoda megtörténne Krisztus teste épülésénél is, hogy más szervezetekkel ellentétben a gyülekezet nem lenne hangos a belső összeütközésektől, vizsályoktól, szakadásoktól. Az Úrra kell bízunk az alakító munkát, és hagynunk kell, hogy Ő alakítson minket. A jól ismert Ige, az Ef.4,16. pont erről beszél:

„Az egész test pedig az Ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben.”

Azt hiszem, minden keresztyén vágya, hogy így épüljön az eklézsia, csendben, szeretetben, az Úr jelenlétében, nem emberek által, hanem Isten által.

A Zsid.11,10.16. arról beszél, hogy Ábrahám, aki hite miatt minden hívő atyja, *„...várta azt a várost, amelynek szilárd alapja van, amelynek tervezője és alkotója az Isten.”*

A templom lett a példája az Úr által tervezett és alkotott Isten egyházának, míg Babel az emberek által alkotott szervezeteknek, egyházaknak, amelyeket Isten elérésének szándékával hoztak létre. Ne mondjuk azt, hogy a mi gyülekezetünk nem lehet Babel, mivel Jézusban hiszünk, vagy a Szent Szellemmel betölteztünk. Mindaz, amiben emberi ambíciók érvényesülhetnek Isten vezetése helyett, az hasonlóvá lett Babelhez. Ez nem a külső megjelenéstől, az istentiszteleti rendtől függ, hanem a szívünkben dől el. Isten országa nem láthatóan jön el, hanem a szívünkben van. Tisztítsuk hát meg a szívünket, és térjünk vissza az Úrhoz, Őrá bízva mindent, és szolgáljunk alázattal az Ő testében.

Nézzük tovább, milyen tanulságokkal szolgál az Ige nekünk. *„A földi szurok lett a habarcsuk”,* vagyis az tartotta össze a téglákat. Szükség volt valami külső összetartó erőre a tagok között, és a földi szurok volt ez. Ma is valóban földi, és sokszor nem éppen tiszta (szent) dolgokkal igyekeznek az egyházat összetartani. Ezek lehetnek nagy szervezetek, szervezeti szabályzatok, fennkölt beszédek, szép műsorok, kellemes időtöltések, anyagi érdekek, segélyek, pozíciók adása, fizetett álláslehetőségek, jó baráti társaság, klubok, üdvösség ígérete, áldás ígérete, vagy megfélemlítés, kitagadás, stb.

Ezzel szemben a faragott (élő) köveket nem kell semmi külső erővel összetartani, mert belső erő (gravitáció), a SZERETET tartja őket össze. Ez az Úr templomának az egyetlen összetartó ereje, és ha ez nincs, akkor szétesik. Ez a személyes kapcsolatokban jut kifejezésre, és nem valami tömeghatásban, „csordaszellemben”. Isten nem tömegként kezeli a Test tagjait, hanem egyenként foglalkozik mindenkivel, tervezi és alakítja mindannyiunk életét, és a gyülekezet egybeépítését. Ef.4,15-16.

A tisztátalan földi szurkot leplezi le az Ef.4,14. *„...akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszságától...”*

Az Ef.4,11-16.-ban ezeket állítja szembe Isten Igéje, és leírja az Eklézsia felépülésének módját, ahogy az Úr építi: *„És Ő adott némelyeket apostolokul, másokat prófétácul, ismét másokat evangélistácul, vagy*

pásztorokul és tanítókul, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére, míg eljutunk mindnyájan a hitnek és az Istenfia megismerésének az egységére, a felnőtt korra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra, hogy többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszságától; hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestül Őhöz, aki a fej, a Krisztus. Az egész test pedig az Ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben.”

Amelyik gyülekezet nem így épül és működik, az máris Bábellé vált.

Itt értünk el az Úr válaszlépéséhez. Összeavarta a beszédjüket, hogy ne értsék egymást, s így ne tudják befejezni a torony építését.

Az első gyülekezetben „szívük, lelkük egy volt”. De később viszályok kezdődtek, mintha nem értenék egymás nyelvét.

Sokáig azt hittem, hogy az a sok szakadás az Ördög támadása és munkája. Lehet, hogy te is ezt hiszed?

Nem értettem, hogy vajon a Sátán hogyan lehet ilyen erős, hogy ilyen hatásosan tud gyülekezeteket szétszakítani? Hiszen Jézus azt mondta, hogy az Eklézsián a Pokol kapui sem vesznek diadalt.

Az Úr világosan mondta nekem: „A szakadások nem a Sátán műve. Isten szállt le és zavarta össze a gyülekezetek építőinek nyelvét, hogy ne értsék egymás szavát, ne értsék meg egymást, és szétszélesztette őket, hogy ne építhessék tovább Bábelt. Mindegyik megújulási mozgalom Istentől indult, de később bejött a világgal való barátság, a világ szeretete, mely ellenségeskedés Istennel. Bejöttek emberi ambíciók, pozíciók, dogmák, szokások, és így váltak Bábellé, ezért szakadásokat támasztott az Úr, hogy ne győzhessen az emberek dicsőségvágya, „...hogyan egyetlen ember se dicsekedhessen az Isten előtt.” (1Kor.1,18-31.) Az Úr nem az emberekre haragszik, hanem tudja, hogy mivé válik az ember nagyravágásában, ha „megy a szekér”, ha sikerülnek a tervei, ha Őnélküle épít egyházat. Az Úr ezzel minket akar megóvni a végső bukástól. Ez is az Ő eszköztárához tartozik. Lehet, hogy ezen most megütköztök, de ez is Isten Igéje, ahogy a Róm.1,24.-ben is az Isten lép fel az emberek ellen. Isten keményítette meg a fáraó szívét, az Úr küldött egy rossz szellemet Saulhoz is, Ő verte meg Heródest is felfuvalkodottsága miatt, stb.

Tudom, nagyon keménynek tűnik a jó dolgokhoz szokott fülünknek, de Isten nem csak a szeretet, hanem az igazság is. Az Ő Igéje igazság! Azt tanították nekünk, hogy minden kellemetlen dolog az Ördögtől van, de ez nem igaz. Lásd: Zsid.12,4-11.; 1Kor.11,18-19.

A rossz dolgok vannak a Sátántól. Nem biztos, hogy ami nekünk kellemetlen, az rossz is.

A szakadás csak tünet, mely jelzi a korábban bekövetkezett elhajlást. Nem elég a tüneteket csillapítani, hanem meg kell találni az elhajlást, és visszatérni az Úr vezetéséhez.

(Találkoztam olyan vezetővel, aki egy gyülekezeti szakadásból azt a tanulságot vonta le, hogy azért történt a szakadás, mivel kiengedte a kezéből a vezetést. Ezért később még jobban diktált a gyülekezetben, és ez még durvább elhajláshoz vezetett.)

Elsősorban nem azzal lehet munkálni az egységet, ha közös találkozókat tartunk, bár ezek is jók és szükségesek, hanem ha szívből megtérünk a *magunkválasztotta istentiszteletből*, és megszívleljük a bábéli történet tanulságait, beleilleszkedünk az Úr templomába, aláztatosan engedünk az Úr formálásának, betöltjük Isten tervét. Ha szívből megbocsátunk egymásnak, ha nem tartjuk magunkat, vagy valaki mást nagyobbnak a többiekénél, hanem elfogadjuk egymást olyannak, amilyené Isten alakít, elfogadjuk a különbségeket, természetesen a közös alapra építve, aki Jézus, a Krisztus. Ekkor Ő felépíti csodálatos templomát, ahol az Ő jelenléte lakozik. Ahol nem hallatszik „vasszerszámok” hangja. Bábel volt a kezdete Babilon városának, amely a fővárosa lett Babilon birodalmának.

Bábel tornya nem más, mint Babilon nagytemploma (ziggurat), mely a bálványimádás helye és az emberi keveltség, a szellemi paráznaság szimbóluma lett. Ellentéte Isten imádatának a helye, a Jeruzsálemi templom. Izráelt az Úr iránti engedetlensége, bálványimádása miatt Babilonba hurcolták fogságba. Ez is

szellemileg példázza azt, ami az ekléziával is történik. Az Úr a keresztyéneknek a tőle való eltávolodásuk, a világgal való szövetkezésük miatt engedte, hogy beleessenek ezekbe a szellemi csapdába. Szellemileg babiloni fogságba jutottunk.

Az Ézs.14,12-14. Babilon királyát úgy hívja, hogy fényes hajnalcsillag, mely lehullott az Égről, a Földre esett. Mivel Sátán volt az égből a fény hordozója (Luciferos), de lázadása miatt letaszított, Sátánnal azonosítja Babilon királyát, kinek az a szándéka, hogy az *Isten csillagai fölé emelje magát, és a gyülekezet hegyén lakjon, hasonló legyen a Magasságoshoz*. Tehát pont az igazak fölé akarja magát emelni, (mert az igazak fénylenek, mint a csillagok) illetve a gyülekezet fölé akarja helyezni trónját, hogy a keresztyének neki engedelmeskedjenek, őt imádják. Természetesen egy hívőt nem tud a Sátán nyilvánvaló bűnbe, bálványimádásba ejteni. Ezért igyekszik becsapni a keresztyéneket, hogy olyan dolgokat tegyenek és higgyenek, amelyek hasonlítanak a valódihoz, de nem az Úr akarata. Ezek emberi módszerek, ötletek, rendelesek, szokások, hagyományok, kulturális tradíciók, és nem Isten rendelesei. Igyekszik az Ellenség a figyelmünket a szívünk állapotáról elvonni, és a külsőségekre irányítani. Így a gyülekezetek vezetőinek figyelme is hajlamos a külső dolgokra terelődni. Pl. milyen öltözet van, milyen hangszerek, milyen zene, milyen liturgia, a vezetők előtt üljenek, akadémikus teológiai képzés legyen, saját templom (imaház), reprezentáció, image, reklámok, politikai befolyás, és még sorolhatnám.

Az emberek biztonságra vágytak, mivel már nem voltak élő kapcsolatban a Teremtővel. Ezért építettek városokat. Tulajdonképpen a téglagyártás egy nagyszerű technológiai felfedezés volt, mellyel sokkal gyorsabbá és hatékonyabbá vált az építkezés. Elkezdtek ebben a módszerben bízni. Ez is hasonló a mai gyülekezet állapotához. Módszereket (sokszor világiakat) keresnek a hatékonyabb gyülekezeti fejlődéshez; ha valahol Isten nagy dolgot tett, azt tipizálni akarják, lemásolják, azt remélve, hogy így kaphatják meg Isten áldását. Ez történt az Úrtól adott rézkígyóval, amit Mózes állított. Amikor Isten adta, akkor a megmenekülést szolgálta, de nem a kígyó mentett meg, hanem az Úr. Később bálványként imádták a nép. Ezékiás volt az, aki végül darabokra törekte a rézkígyót. (2Kir.18,4-5.)

Ezékiás az Úrban bízott. Tehát nem a módszer tesz minket győztessé. Az Úr különböző módokon cselekszik, és a módszere nem tipizálható. Nem a jó „technológiák”, módszerek által épül fel az Isten országa, hanem a Benne való bizalom, az Igéje, és a Szent Szellem vezetése iránti engedelmeség által. Az Úr építi fel az Egyházát. Bábel példázza a technológiába vetett hitet is. A mai technikai társadalomban igazán látszik, hogy az emberiség problémáira a technológiai fejlődés nem hoz gyógyírt. A technikai forradalom sokkal több kárt eredményezett (környezetszennyezés, ásványkincsek kimerülése, még pusztítóbb fegyverek, az emberek eltunyulása, elidegenedés, magányosság, depresszió, stb.). Az emberek görcsösen próbálják az életüket biztonságosabbá, kényelmesebbé tenni, és egyre bizonytalanabb, egyre veszélyesebb lesz az élet. A probléma nem kívül van, hanem a szívekben. Ahogy a Róm.1.-ben áll: „...a teremtményt imádták a Teremtő helyett...” Így az eklézsia állapota is a hívők szívének állapotától függ, és nem a módszerektől.

Az Újszövetség is beszél Babilonról. Most ezeket az ígéket vizsgáljuk meg, az eddig leírtak fényében. Jel.14,8.; 16,19.; 17,1-18,24.

Nem szándékom részletesen írni a nagy paráznáról, sem a Fenevadról. Erről a témáról a „Babilon misztériumvallása” című könyv szól. A parázna kifejezés azt jelzi, hogy olyan valakiről van szó, aki házastársán kívül mással létesít intim kapcsolatot. Illetve érdekből (pénzért) adja bájait. Isten többször is mondja Izráelnek, hogy bálványokkal paráználkodtak. Ha Isten népe bálványokat imád, az szellemi paráznaság. Tehát a nagy parázna nem a világ, hiszen ők amúgy is a Sátán hatalma alatt vannak (a világi hatalmak a Fenevad), hanem amikor az egyház szövetséget köt a világgal, szellemi dolgokban hallgat a világra, szellemi befolyást enged a világnak, keresi a világ elismerését, kegyeit, világi módon építi fel a gyülekezetet, világi módszereket használ a vezetésben, stb. ez szellemi paráznaság.

Jak.4,4. „Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-e, hogy a világgal való barátság ellenségeskedés az Istennel? Ha tehát valaki a világgal barátságot köt, ellenségévé válik Istennek.”

Pont ezek történtek a katolikus egyház kialakulásakor. A babiloni bálványimádó misztériumvallás (mely a Római Birodalomban is tovább élt) szokásai, szervezete, jelképei, babonái, ünnepei, szobrai, főpapi és elnyomó rendszere keresztyén köntösbe lettek öltöztetve. Nagy Konstantin türelmi rendelete után az emberek megtérés nélkül, tömegével csatlakoztak. Magukkal hozták a pogány szokásaikat, bálványaikat, és keresztyén megfelelőket találtak nekik, hogy így elfogadhatók legyenek. Keveredés jött létre. Magyarországon szintén így történt István királynál. A hatalom megszerzéséért folytatott küzdelemben csak a katolicizmus elfogadása által kaphatta meg Nyugat támogatását, így az emberek érdekből vették fel a katolicizmust.

De azt olvassuk, hogy Babilon a paráznák anyja. Ez azt jelenti, hogy vannak gyermekei. Ahogy látjuk is, hogy a Római Katolikus egyházból szakadtak ki más egyházak, és ők is szövetkeztek a világgal, államegyházakat hoztak létre, politikai, gazdasági hatalomra tettek szert, engedetlenek lettek az Úrnak. Mi köze az államnak az egyházhoz? Ma Magyarországon törvény van az állam és az egyház szétválasztásáról, mégis a Miniszterelnök 2001-es országértékelő beszédében keresztyén államról beszélt. Mivel a hit mindenki saját, önkéntes, belső meggyőződése, ezért nem lehet törvénnyel kikényszeríteni. Az állam nem rendelkezhet az ember hitbeli meggyőződése felett.

A nagy parázna a Fenevadon lovagol, ahogy az egyház hatalmat szerez a világban. Az egyházi vezetők tekintélyét a világi hatalom biztosítja, nem az Úr. Ez Babilon. A gyülekezetekben ma vagy diktatúra, vagy demokrácia működik, akárcsak az államban. Ez is a világ befolyása. A Mennyegek országa Isten uralma, azaz teokrácia.

Vajon mely egyházak a nagy parázna lányai? Minden keresztyén gyülekezet, amelyik beengedi a világot a gyülekezetbe. Akiknek fontossá válik, hogy a világ elismerje őket, bejönnek a hatalmi pozíciók, a pénz szeretete, a politizálás, világi vezetési módszerek, szervezeti hierarchia. Az összejövetellek tele vannak világi hatással, show-műsor lett az összegyülekezésből. (Jak.1,27.) A jól kidolgozott előadást, a tömeghatás által előidézett jó érzést azonosítják Isten jelenlétével. A pszichés hatást szelleminek mondják. A próféták is a saját lelkükből prófétálnak, akkor is, ha nem szólt az Úr. Jobban kezdenek bízni a módszerekben, mint Istenben. Az ember kerül a középpontba (humanizmus), azt hirdetik, amit az emberek hallani akarnak. Ha az Úr már nincs köztük, akkor is megy minden szépen tovább.

Hatalsmaskodás, manipulálás működik köztük, a külsőségek fontosabbá váltak a szívek állapotánál. A tekintélyeseket, gazdagabbakat nagyobb tisztességben részesítik, mint a többieket. (Jak.2,1-4.)

Közbenjáró réteg alakult ki. Már nem működik az egyetemes papság a gyakorlatban. Sokszor szinte szolgáltató iparrá vált a gyülekezet. Valaki így mondta: „Jó műsort adunk, ezért jó fizetés is jár.” Ezt egy karizmatikus gyülekezet vezetője mondta. Ezzel akarta igazolni, hogy miért él királyi módon az adakozásból.

Elgondolkodtató, hogy a rendszerváltás előtt, mikor nehézségekbe ütközött keresztyénnek lenni, nem volt ilyen sok gyülekezet, és ennyi gyülekezeti tag sem. Ahogy a rendszerváltás jött, váltás lett a hívők közt is, sok új gyülekezet alakult, sokan kezdtek érdekből gyülekezetbe járni. Valahogy a világi változással együtt járt a keresztyének változása is, mintha a világ szelleme befolyásolná a gyülekezeteket. Jézus soha nem hibáztatta a társadalmi rendszert a hívők állapotáért, hanem azt mondta: „az én országom nem e világból való...”. Máshol pedig: „nem e világból vagytok.” „Mi köze a hívőnek a hitetlenséghez.” - mondta Pál. A történelem is azt bizonyítja, hogy az üldözés nem töri meg az eklézsiát, hanem tisztán tartja, és annál nagyobb erővel terjed. „A szentek vére magvetés”. A Szent Szellem munkáját külső erők nem gátolhatják meg csak belső bajok, a szellemi paráznaság az, ami erőtelenné teszi az eklézsiát, pedig Jézus szava szerint a „Pokol kapui sem vesznek rajta erőt”.

Nézzük meg Bálám esetét, amikor prófétálni akar Izráel ellen, hogy ezáltal legyőzhetővé váljon Isten népe, de nem tudott rosszat mondani, mert az Úr tökéletesnek látta az Ő népét, és így csak áldást tudott adni. (4Móz.22.) De Bálám jól ismerte Istent, és tudta, hogy ha Izráel elfordul az Úrtól, és bálványokat kezd imádni, akkor az Úr fordul ellene, és az ellenség kezébe adja őket. Ezért azt tanácsolta Báláknak, hogy a lányai csábítsák el a zsidó férfiakat, hogy házasodjanak velük, amit megtiltott nekik az Úr.

Természetesen utána már könnyű dolguk volt a pogány feleségeknek, hogy bálványimádásra is csábítsák a hébereket. Ezért aztán az Úr ellenség kezébe adta őket, és így Bálák győzött végül. Azt olvassuk a Jel.2,14.-ben: *„De egy kevés panaszom van ellened, mert vannak nálad olyanok, akik Bálám tanítását tartják, aki arra tanította Bálákot, hogy törbecsalja Izráel fiait, hogy bálványáldozati húst egyenek és paráználkodjanak.”*

Érdekes, hogy pont utána említi a nikolaiták tanítását, ami ezek szerint összefügg vele. Azt hiszem, Bálám története világosan értelmezhető szellemileg az eklézsia mai helyzetére is. Külső támadások nem tudják elvenni a gyülekezet erejét, nem tudják megakadályozni az áldásokat, mert azok nem a módszerektől, pénzügyi vagy politikai lehetőségektől függenek. Csak ha a testvérek szívébe be tud férkőzni a világ. Az nem baj, ha a gyülekezet, a hívők a világban vannak. A baj az, ha a világ van a szívükben. *Jak.1,27. „Tiszta és szeplőtlen istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és az özvegyeket nyomorúságukban, és tisztán megőrizni az embernek önmagát a világtól.” „Menjetek ki belőle, én népem”* - mondja az Úr. Ez azt jelenti, hogy a szívünkben kell Babilonnak kijönnie. *„A szívetekeket szaggassátok meg, ne a ruhátokat”* - mondja az Úr!

Bábel történetének a summája ez:

- Az Eklézsia Isten temploma, amit Ő épít élő kövekből.
- Ő formál egyenként minden tagot, és helyezi el a gyülekezetben.
- A mi feladatunk az, hogy kapcsolódjunk össze szeretetben, és töltsük be a magunk elhívását.
- Az Ő temploma így csendben, békességben épül szent házzá.
- Ne engedjük, hogy a sikerorientált világ módszerei és lelkülete beférkőzzön a szívünkbe, és így a gyülekezetbe.
- Az Úrba vessük a bizalmunkat! Ő a mi biztonságunk.
- Ő az EKLÉZSIA feje, mi az Ő tagjai vagyunk egyenként.
- Ne engedjük, hogy emberek az Úr nevében hatalmaskodjanak rajtunk!
- Az Úrban bízunk, és ne a Tőle kapott ajándékokban!
- Kérdezzük meg Tőle, hogy mit tervezett a számunkra; mit akar, hogy cselekedjünk
- Törekedjünk a szívbeli egységre, mert az Ő eklézsija egy.
- Ne szabjuk magunkat e világhoz, mert csak zárándokok és jövevények vagyunk itt. A mi otthonunk a mennyi Jeruzsálem.